

Psykiater gør op med systemet

Vi har brug for skyldfølelsen...

- Skyld skal ikke bortforklares, mener Thomas Teglgaard - psykiateren, der tror på, at psykiatiske patienter i nogle tilfælde kan være besat af dæmoner.

Selv dropper han nu psykiatrien en tid for at skrive bøger og passe sine to handikappede børn.

Af Henri Nissen

Er skyldfølelse i virkeligheden en sund reaktion og ikke nødvendigvis noget, der skal behandles væk?

Det spørgsmål har længe rumsteret i psykiateren Thomas Teglgaards hjerne.

- Som jeg forstår begrebet skyld, så er det faktisk i sit udgangspunkt positivt, siger han. - Når vi føler skyld, så er det, fordi vi har gjort noget forkert.

Problemet er, at man i psykiatrien oftere forsøger at bortforklare, bagetallisere eller ligefrem sygeliggøre skyldfølelsen. Det er ikke normalt at føle så meget skyld, forklarer Thomas Teglgaard.

- Men sandheden er jo, at det ikke er antidepressiv medicin, du har brug for, men en frelser...

Som kristen er Teglgaard ikke i tvivl om, hvad han i sit personlige liv vil stille op med skyldfølelsen:

- Her mener jeg, at man skal gå til Jesus. Det er det, han opfordrer os til, når han siger, at vi skal kaste vores byrder på ham. Han har båret det hele for os.

Men som professionel psykiater kan han ikke give patienterne den åndelige hjælp, han føler, de har brug for.

Derfor har han besluttet at sige op pr. 1. juli. Men det er ikke en kritik af hans kol-

leger, understreger han.

- Jeg nærer overordentlig stor respekt for mine lægekolleger, som alt for ofte hænges ud som penge- og magtbegærlige galninge, hvilket er urimeligt, eftersom de fleste har et oprigtigt ønske om at hjælpe patienterne.

- Der har imidlertid været flere ting i selve psykiatrien, som har gjort det vanskeligt for mig. Især det åndelige, føler jeg, har jeg ikke kunnet tale med patienter om, og det har pint mig, eftersom et menneskes psykiske og åndelige problemfelt ofte hænger sammen, siger han.

"Dæmon-lægen" taget til nåde

Teglgaard mistede ellers sin stilling som psykiater på Hillerød psykiatiske sygehus i 2004 efter offentligt at have udtalt, at han rådede patienter, der havde åndelige problemer med dæmoner til at kontakte en præst. Det kunne ikke accepteres. Man kunne ikke have en psykiater, der tog patienternes dæmonforestillinger for pålydende.

Forud havde Teglgaard som læge arbejdet både i Århus og Silkeborg. Og efter opsigelsen fik han faktisk arbejde igen, nemlig på Viborg psykiatiske afdeling i 2005. Familien flyttede derefter til Græsted.

Efter et års orlov kom Thomas Teglgaard ind på Rigshospitalet fra september 2006.

Og endelig på Bispebjerg siden marts i år, hvor han er ansat i en kursusstilling i psykiatri - med udsigt til at blive speciallæge om godt tre år.

Det så altså ud til, at "Dæmonlægen" alligevel blev taget til nåde.

- Faktisk har jeg blandt psykiatere stort set kun mødt positiv undren og oprigtig nysgerrighed, når det gælder mine udtalelser og roman-skriverier om især dæmoner, fortæller han.

Men nu har han sagt sin stilling op pr. 1. juli for at skrive på sine bøger, hvoraf flere allerede har kredset om problemet med den al uforklarlige ondskab...

Voksende forfatterskab

Teglgaard har allerede et større forfatterskab bag sig. Bøgerne er kommet med korte mellemrum: *Kaffe-mentaliteten* 1995, *Fjende Nummer Et* 1996, *Et sært venskab* 1996 (Gyldendal), *Fortyndingsprincippet* 1997 (Gyldendal), *Så længe det hedder i dag* 1999, *Om antenner og rockere...* 1999, *Om menneskerettigheder, nisser og andre irritamenter* 2001, *Tid til læhegn* 2001, *Al den ondskab* 2002 (Gyldendal) - også udkommet i Norge 2006, *Uddrift* 2004 - udkommet på tysk, norsk og hollandsk, *Lille Ib* 2006, *Ib* 2006 (kommer på norsk i sommer).

Pædofile burde være i forvaring

Teglgaard er ikke enig i den måde, som retspsykiatrien behandler kriminelle.

- En pædofil, som har forgrebet sig på børn, mener jeg altid skal være i forvaring.

Som det er i dag, kan - og nu forenkler jeg tingene, ved jeg godt, men - de gøre det igen og igen. Og det er psykiaterens forbandede pligt at forsøge at dæmme op for ny kriminalitet, men det er der simpelthen ikke resurser til, fastslår han og tilføjer:

Nedslidt...

- Og apropos resurser, så er jeg træt af at arbejde i et fuldstændig nedslidt hospitalsvæsen. Det bliver man selv nedslidt af!

Der er dog også en mere privat side af Teglgaards nye farvel til psykiatrien:

- Anne Mette og jeg har to børn med handicap. Den ene er autist, og det er han i udtalt grad. Den anden har ADHD og Asbergers syndrom. Man skal have været hjemme hos os for at forstå, hvilke krav det stiller til os, forklarer han.

Anne Mette er deltidsansat som børnehaveklasserleder.

- Alt i alt er min kone og jeg nået frem til, at jeg nu stopper som læge fra august. Til at begynde med bliver jeg nødt til at tage nogle vagter en gang imellem, ellers hænger det ikke

sammen økonomisk. Under alle omstændigheder er det her et bevidst fravalg af god økonomi til fordel for et familie- og arbejdsliv, som formentlig vil kunne fungere bedre.

Brug for at skrive

Men den vigtigste grund er måske alligevel, at han som forfatter har brug for tid og ro til at skrive.

- Jeg har nogle bøger, jeg skal have skrevet. Historier, som brænder sig mere og mere ind i mig. Og der er ikke tid og energi til det. Det bål, som flammer indvendig, bliver mere og mere en kvalmende røg, siger den 36-årige forfatter.

- *Hvad skriver du på for tiden?*

- En roman om en psykisk syg mand, som er ude på et hævntogt. Spørgsmålet er, om det lykkes, og om han overhovedet aner, hvem han vil slå ihjel.

Børnebog med antihelt

- Ja, og så arbejder jeg på en børnebogsserie, som muligvis kommer på gaden allerede i år - vi får se.

Sagen er, at vi mangler en kristen megahelt. En superhjerne, som udtænker alt det geniale, og som er stærk og modig og smuk, og som pigerne hviner af fryd over... tjah, og det gør vi også, efter at BØJLEBIRGER har set dagens lys. Bøjlebirger går i syvende klasse og har fået hele bonuspakken af emner for serios mobning.

Det bliver sådan set heller ikke bedre af, at han betror skolepsykologen, at han har set en engel. Men det har han altså. En engel, som har en opgave til Birger. En ikke helt ufarlig opgave. Og det går da heller ikke særlig godt. Faktisk gå det rigtigt skidt. Bøjlebirger er på ingen måde sej, men det er til gengæld den Gud, som passer på ham.